

¹كَلَامَ إِرَمِيَا بْنِ حَلْقِيَّا مِنَ الْكَهَنَةِ الَّذِينَ فِي عَتَاثُوتَ فِي
أَرْضِ بِيَامِينَ ²الَّذِي كَانَتْ كَلِمَةُ الرَّبِّ إِلَيْهِ فِي أَيَّامِ
يُوشِيَّا بْنِ أَمُونَ مَلِكِ يَهُودَا، فِي السَّنَةِ الثَّالِثَةِ عَشْرَةَ
مِنْ مُلْكِهِ. ³وَكَانَتْ فِي أَيَّامِ يَهُوَيَاقِيمَ بْنِ يُوشِيَّا مَلِكِ
يَهُودَا، إِلَى تَمَامِ السَّنَةِ الْخَادِثَةِ عَشْرَةَ لِيَصْرِيَّا بْنِ يُوشِيَّا
مَلِكِ يَهُودَا، إِلَى سَبْعِي أَوْسَلِيمَ فِي الشَّهْرِ
الْخَامِسِ. ⁴فَكَانَتْ كَلِمَةُ الرَّبِّ إِلَيَّ، قَبْلَمَا صَوَّرْتُكَ فِي
الْبَطْنِ عَرْفُوكَ، وَقَبْلَمَا خَرَجْتَ مِنَ الرَّحِمِ قَدَسْتُكَ.
جَعَلْتُكَ نَبِيًّا لِلشُّعُوبِ. ⁶فَقُلْتُ، آه يَا سَيِّدُ الرَّبِّ، إِنِّي لَا
أَعْرِفُ أَنْ أَتَكَلَّمَ لَأَنِّي وَلَدٌ. ⁷فَقَالَ الرَّبُّ لِي، لَا تَقُلْ إِنِّي
وَلَدٌ، لِأَنَّكَ إِلَى كُلِّ مَنْ أُرْسِلُكَ إِلَيْهِ تَذْهَبُ وَتَتَكَلَّمُ بِكُلِّ مَا
أَمُرُكَ بِهِ. ⁸لَا تَخَفْ مِنْ وُجُوهِهُمْ، لِأَنِّي أَنَا مَعَكَ لِأَتَقَدِّكَ
يَقُولُ الرَّبُّ. ⁹وَمَدَّ الرَّبُّ يَدَهُ وَلَمَسَ فَمِي، وَقَالَ الرَّبُّ
لِي، هَا قَدْ جَعَلْتُ كَلَامِي فِي فَمِكَ. ¹⁰أَنْظُرْ. قَدْ وَكَلْتُكَ
هَذَا الْيَوْمَ عَلَى الشُّعُوبِ وَعَلَى الْمَمَالِكِ، لِتَقْلَعَ وَتَهْدِمَ
وَتُهْلِكَ وَتَنْقُصَ وَتَبْنِيَ وَتُعْرِسَ. ¹¹ثُمَّ صَارَتْ كَلِمَةُ الرَّبِّ
إِلَيَّ، مَاذَا أَنْتَ رَأَيْتَ يَا إِرَمِيَا. فَقُلْتُ، أَنَا رَأَيْتُ قُضِيبَ
لَوْزٍ. ¹²فَقَالَ الرَّبُّ لِي، أَحْسَنْتَ الرُّؤْيَا، لِأَنِّي أَنَا سَاهِرٌ
عَلَى كَلِمَتِي لِأَجْرِهَا. ¹³ثُمَّ صَارَتْ كَلِمَةُ الرَّبِّ إِلَيَّ ثَانِيَةً،
مَاذَا أَنْتَ رَأَيْتَ. فَقُلْتُ، إِنِّي رَأَيْتُ قِدْرًا مَنُفُوحَةً، وَوُجُوهًا مِنْ
جِهَةِ الشَّمَالِ. ¹⁴فَقَالَ الرَّبُّ لِي، مِنَ الشَّمَالِ يَنْفُخُ السَّيْفُ
عَلَى كُلِّ سَكَّانِ الْأَرْضِ. ¹⁵لَأَنِّي هَنَذَا دَاعٍ كُلَّ عَسَائِرِ
مَمَالِكِ الشَّمَالِ يَقُولُ الرَّبُّ، قِيَاوُونَ وَبَصْعَوُونَ كُلُّ وَاحِدٍ
كُرْسِيَّهُ فِي مَدْخَلِ أَبْوَابِ أَوْسَلِيمَ، وَعَلَى كُلِّ أَسْوَارِهَا
خَوَالِئِهَا، وَعَلَى كُلِّ مُدُنِ يَهُودَا. ¹⁶وَأَقِيمِ دَعْوَايَ عَلَى كُلِّ
سَرِيرِهِمْ لِأَنَّهُمْ تَرَكُونِي وَبَخَرُوا لِآلِهَةٍ أُخْرَى، وَسَجَدُوا
لِأَعْمَالِ أَيْدِيهِمْ. ¹⁷أَمَّا أَنْتَ فَتَنْطِقْ حَقَّوْلَكَ وَفُؤْمَ وَكَلْمَهُمْ
بِكُلِّ مَا أَمُرُكَ بِهِ. لَا تَرْتَعْ مِنْ وُجُوهِهُمْ لِئَلَّا أَرِيعَكَ
أَمَامَهُمْ. ¹⁸هَنَذَا قَدْ جَعَلْتُكَ الْيَوْمَ مَدِينَةً حَصِينَةً وَعُمُودَ
خَدِيدٍ وَأَسْوَارَ نُحَاسٍ عَلَى كُلِّ الْأَرْضِ، لِمُلُوكِ يَهُودَا
وَلِرُؤَسَائِهَا وَلِكَهَنَتِهَا وَلِشَعْبِ الْأَرْضِ. ¹⁹فِيخَارِبُونَكَ وَلَا
يَقْدِرُونَ عَلَيْكَ، لِأَنِّي أَنَا مَعَكَ يَقُولُ الرَّبُّ لِأَتَقَدِّكَ.

¹Dies sind die Reden Jeremia's, des Sohnes Hilcias, aus den Priestern zu Anathoth im Lande Benjamin, ²zu welchem geschah das Wort des HERRN zur Zeit Josias, des Sohnes Amons, des Königs in Juda, im dreizehnten Jahr seines Königreichs, ³und hernach zur Zeit des Königs in Juda, Jojakims, des Sohnes Josias, bis ans Ende des elften Jahres Zedekias, des Sohnes Josias, des Königs in Juda, bis auf die Gefangenschaft Jerusalems im fünften Monat. ⁴Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach: ⁵Ich kannte dich, ehe denn ich dich im Mutterleibe bereitere, und sonderte dich aus, ehe denn du von der Mutter geboren wurdest, und stellte dich zum Propheten unter die Völker. ⁶Ich aber sprach: Ach HERR HERR, ich taue nicht, zu predigen; denn ich bin zu jung. ⁷Der HERR sprach aber zu mir: Sage nicht: "Ich bin zu jung"; sondern du sollst gehen, wohin ich dich sende, und predigen, was ich dich heiße. ⁸Fürchte dich nicht vor ihnen; denn ich bin bei dir und will dich erretten, spricht der HERR. ⁹Und der HERR reckte seine Hand aus und rührte meinen Mund an und sprach zu mir: Siehe, ich lege meine Worte in deinen Mund. ¹⁰Siehe, ich setze dich heute dieses Tages über Völker und Königreiche, daß du ausreißen, zerbrechen, verstören und verderben sollst und bauen und pflanzen. ¹¹Und es geschah des HERRN Wort zu mir und sprach: Jeremia, was siehst du? Ich sprach: Ich sehe einen erwachenden Zweig. ¹²Und der HERR sprach zu mir: Du hast recht gesehen; denn ich will wachen über mein Wort, daß ich's tue. ¹³Und es geschah des HERRN

Jeremiah 1

Wort zum andernmal zu mir und sprach: Was siehst du? Ich sprach: Ich sehe einen heißsiedenden Topf von Mitternacht her.¹⁴ Und der HERR sprach zu mir: Von Mitternacht wird das Unglück ausbrechen über alle, die im Lande wohnen.¹⁵ Denn siehe, ich will rufen alle Fürsten in den Königreichen gegen Mitternacht, spricht der HERR, daß sie kommen sollen und ihre Stühle setzen vor die Tore zu Jerusalem und rings um die Mauern her und vor alle Städte Juda's.¹⁶ Und ich will das Recht lassen über sie gehen um all ihrer Bosheit willen, daß sie mich verlassen und räuchern andern Göttern und beten an ihrer Hände Werk.¹⁷ So begürte nun deine Lenden und mache dich auf und predige ihnen alles, was ich dich heiße. Erschrick nicht vor ihnen, auf daß ich dich nicht erschrecke vor ihnen;¹⁸ denn ich will dich heute zur festen Stadt, zur eisernen Säule, zur ehernen Mauer machen im ganzen Lande, wider die Könige Juda's, wider ihre Fürsten, wider ihre Priester, wider das Volk im Lande,¹⁹ daß, wenn sie gleich wider dich streiten, sie dennoch nicht sollen wider dich siegen; denn ich bin bei dir, spricht der HERR, daß ich dich errette.